

právního hlediska, nemá pro řešení sporu podstatného významu, zda některé služební úkony žalobcem označené měly povahu služby dopravní. S tohoto právního hlediska nebyla důležitou ani okolnost, že žalobce byl sice ustanoven správcem stanice v L. již 30. září 1922, an ve skutečnosti službu tuto nastoupil až 15. února 1923 a byl o odvolání obou přídaveků vyrozuměn. Oprávnění železniční správy k jednostrannému odvolání zmíněných přídaveků nevyklučovalo ovšem nikterak, že by nemohly později býti přiznány žalobci. Napadený rozsudek jest po právní stránce bezvadný.

Čís. 9071.

I v případě postihu podle § 47 směn. zák. jest dlužník v důsledku potvrzeného vyrovnání osvobozen od postihu spoludlužníka.

Vyrovnací dlužník není povinen ať přímo ať postihem platiti na dluh více než kvotu, pokud ovšem vyrovnání nebylo neplatným nebo neúčinným.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, Rv I 961/29.)

Žalobce se zaručil bance za žalovaného a akceptoval za tím účelem směnky zajišťující úvěr žalovaného. Zbytek úvěru 17.000 Kč zažalovala banka proti žalobci i žalovanému, žalobce byl ve všech třech stolicích odsouzen k zaplacení 17.000 Kč, jež bance též zaplatil. Na to vymohl si žalobce proti žalovanému jako přijateli směnky směnečný platební příkaz na 17.000 Kč. Žalovaný namítl najmě, že se vyrovnal se svými věřiteli na 30% a že měl býti proto jeho podpis na směnce vyškrtnut. První soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Opodstatněna jest výtku nesprávného právního posouzení co do námítky, že se žalovaný se svými věřiteli vyrovnal na 30% a že proto jeho podpis na směnce měl býti vyškrtnut, že tuto námítku může vznést proti každému směnečnému věřiteli, ani všichni jsou povinni ke škrtnutí jeho podpisu na směnce. Podle § 53 druhý odstavec vyr. ř. jest dlužník v důsledku potvrzeného vyrovnání osvobozen proti rukojmím a jiným osobám oprávněným k postihu. Takovou osobou jest i spoludlužník, třeba směnečný, a třebaže se postih uplatňuje směnečně podle § 47 sm. zák. Prvý soud námítku zániku postižního nároku vyrovnáním vyvrací tím, že žalobce přihlásil k vyrovnání žalovaného jen pohledávku 150.000 Kč, nikoli též dalších 70.000 Kč, jichž se týče směnka žalobní, a že žalobce byl odsouzen, by na ni zaplatil 17.000 Kč, dávno po vyrovnání. Výtku, že první soud nepřihlédl k tomu, že následkem vyrovnání žalovaného

měl býti směnečný podpis žalovaného škrtnut a že směnečný jeho závazek zanikl vyrovnáním, nevyvrátil odvolací soud tím, že žalovaný není žalován bankou, nýbrž postihem žalobce a že proto může býti žalován směnečně. Ovšem závazek vyrovnacího dlužníka nezaniká zcela a konečně již potvrzením vyrovnání, nýbrž teprve řádným zaplacením vyrovnací kvoty, splněním vyrovnání. Co je nad kvotou vyrovnací, nemůže věřitel požadovati (§ 53 vyr. ř.) leda že by vyrovnání bylo neplatné nebo že by nastala jeho zmatečnost (§§ 57 a 47 vyr. ř.) nebo jeho bezúčinnost (§ 58 vyr. ř.), a to ani postihem (§§ 17, 53 vyr. ř.). Žalovaný namítl ve směnečných námitkách, že se vyrovnal, a tvrdil, že kvotu zaplatil. Žalobce zaplacení popřel. Podle § 17 vyr. ř. mohl žalobce přihlásiti k vyrovnání částky již zaplacené následkem svého ručení a bylo mu vyhrazeno přihlásiti nároky z platů, které by ho v budoucnu mohly postihnouti, ale jen pro případ, že věřitelka, banka, neuplatní pohledávku ve vyrovnacím řízení. Žalobce mohl také po zahájení řízení vykoupiti pohledávku banky jako věřitelky nebo od jejího nástupce oprávněného k postihu a tím si zajistiti právo na kvotu. V žádném případě nebyl však vyrovnací dlužník povinen, ať přímo ať postihem platiti na dluh více než kvotu, pokud ovšem vyrovnání nebylo neplatným nebo bezúčinným (Bartsch-Pollak, Komentář § 17 konk. ř. pozn. 7 a § 17 vyr. ř. pozn. 17, 21, 22, Lehmann, Komentář k § 17 vyr. ř. a § 17 konk. ř. sub 2. posl. odst.). Nezaplatil-li žalovaný řádně vyrovnací kvotu, oživila celá směnečná pohledávka. Ale nižší soudy nevzaly na přetřes sporný případ s tohoto hlediska a nezjistily skutkové okolnosti pro jeho posouzení, zejména, zda žalovaný zaplatil vyrovnací kvotu na směnečný dluh, o němž se žaluje, zda nenastala zmatečnost vyrovnání pro jeho nesplnění a zda po případě žalobce sám kvotu na dluh ze směnky žalobní zaplatil za dlužníka a zda mu z toho důvodu nepřisluší postihem nárok aspoň na kvotu (§ 17 vyr. ř., čl. 49 a 51 sm. ř. a §§ 45 a 47 sm. zák.). Proto bylo rozsudky nižších soudů podle §§ 496 čís. 3 a 513 c. ř. s. zrušiti a nahraditi, jak se stalo.

Čís. 9072.

Substituční podstatu nelze zapsati do obchodního rejstříku jako veřejného společníka.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, R II 177/29.)

Rejstříkový soud zamítl návrh, by byla do obchodního rejstříku zapsána jako nový veřejný společník substituční podstata Maxe Emanuela W-a (Karla W-a). Důvody: Podle čl. 85 obch. zák. jest veřejnou obchodní společností, provozují-li dvě nebo více osob obchodní živnost pod společnou firmou a není-li u žádného ze společníků omezena jeho účast na majetkové vklady. Z toho vidno, že společníky musí býti osoby, které provozují obchod. Zvláštní předpoklady pro jich jakost zákon nežadá, předpokládá se však, že způsobilými členy veřejné ob-